

[Annette Just]

bejde, at man mister det, der var det oprindelige, nemlig samhandel og samarbejde. Se, det er fremskridt, hvis man kan samhandle og samarbejde.

Så nytter det ikke noget, at udenrigsministeren står og siger: Uh, det er så forfærdeligt! Vi vil miste investeringer fra USA og Japan, og renten vil stige, og landbrugspolitikken vil gå forfærdeligt!

For det første er der ikke ét ord om landbrugspolitik i Maastrichtpapiret. For det andet er der intet, der siger, at renten skal stige – jeg kan overhovedet ikke se, hvorfor den skulle det. Og hvorfor i alverdens riger og lande skulle der være nogen investeringer, der skulle gå Danmarks næse forbi, fordi Unionen ikke bliver til noget nogen steder i hele EF-området? For det er jo netop det, vi efterhånden har fået belyst vil ske: Ved et dansk nej falder Unions-traktaten væk.

Men udenrigsministeren bliver ved: Unionen er en kendsgerning. Så er der altså noget, udenrigsministeren har forholdt Folketinget, for som det er blevet lagt op, er det Unionen, vi skal stemme om den 2. juni, og hvis vi stemmer nej til Unionen, så bliver den ikke til noget. Og så nytter det ikke noget, at udenrigsministeren står og taler om, at det betyder noget, om vi står indenfor eller vi står udenfor. Hvis ikke Unionen bliver til noget, så står vi indenfor alle sammen – i det indre marked, der er så vigtigt for Europa, for samarbejdet, for den gode samhandel, for åbenhed og frihed for Europa. Jeg troede, det var ord, som en udenrigsminister fra det liberale parti kunne forstå.

Til sidst vil jeg gerne ganske kort kommentere indlægget fra hr. Nyrup Rasmussen, der talte om, hvor vigtigt det var, at arbejdsmarkedspolitikken nu fik en så central placering i den nye europæiske union. Jamen er hr. Nyrup Rasmussen da ikke opmærksom på, at indtil nu har arbejdsmarkedets parter kunnet forhandle sig frem til overenskomsterne? Og så kommer hr. Nyrup Rasmussen og siger: Og siden hen er nogle af tingene blevet lavet om til lov! Men det kommer til at blive modsat fra nu af, for nu starter det med at være direktiver, som bliver til lovgivning, og så kan arbejdsmarkedets parter sidde tilbage med en lille smule, og man kan bestemme, hvilken løn man vil have. Ja, det er vigtigt med lønnen, men der er jo bare det, at i løbet af nogle få år vil vi alle

sammen køre efter minimumslønninger, og så vil jeg gerne se hr. Nyrup Rasmussen én gang til stille sig op som formand for Danmarks største parti, Socialdemokratiet, og forsvare den slags arbejdsmarkedspolitik.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Hr. Nyrup Rasmussen nævnte, at man ikke skulle hænge sig i enkeltparagraffer, og derefter bliver noget af det historiske perspektiv i EF-unionen efter hr. Nyrup Rasmussens mening netop en enkelt paragraf: arbejdsmiljø. Sagen er jo, at der ikke er ændringer på det område; vi har arbejdsmiljø i det eksisterende traktatsystem. Men jeg ville da gerne have en stærkere indsats for arbejdsmiljøet; det er jeg enig med hr. Nyrup Rasmussen i. Men det er altså ikke derfor, man kan stemme ja til den her traktat.

Så vil jeg vende mig lidt til udenrigsministeren, for selv om stemmeføringen var uvant lav fra udenrigsministerens side, da han gik i gang med at nævne de økonomiske konsekvenser af et nej, så kunne jeg jo godt ane, hvad det handler om, hr. udenrigsminister. Det handler selvfølgelig om, at hermed giver regeringen signal om, hvordan de næste to uger skal køres, hvordan regeringen vil argumentere de næste to uger. Man kan sige, at selv om stemmeføringen var lav, så er skræmme-kampagnens hovedoverskrifter fra jasiden lagt an. Det var noget med, at det er en økonomisk meget usikker periode, det var noget med, at investeringerne vil flytte; Det kan de også nå. Renten vil stige, og vi vil altså få en ganske alvorlig situation.

Inden vi de næste 14 dage går ud i den diskussion i offentligheden, i aviser, i annoncer, vil jeg egentlig gerne her fra Folketingets talerstol have udenrigsministerens kommentarer til nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers udtalelser, f.eks. den til Dagbladet Børsen den 18. marts i år, hvor Erik Hoffmeyer siger: »Maastrichttraktaten er primært et spørgsmål om et nærmere politisk samarbejde og det inklusive Den Økonomiske og Monetære Union. Hovedvægten ligger på det politiske, dvs. indflydelse. Derfor anlægger man en skæv vinkel, hvis man drejer Traktaten derhen, at der er nogen nævneværdig økonomisk gevinst at hente.«